

μυαλό, γεμᾶτο ζωὴ καὶ ὄνειρα, γεμᾶτο πόθους ἐλπίδες καὶ ἐπιθυμίες, ὑφίσταται, ὅταν ἔλθει σὲ σύγκρουση μὲ τοὺς ἀτάραχους νόμους τῆς Μοῖρας, πού ἀκολουθᾶνε τὸν ἀτέλειωτο δρόμο τους, ἰσοπεδώνοντας—σὰν βαρὺς ὁδοστρωτήρας—ὅλες τὶς ὑψωμένες κεφαλές καὶ τὶς ἐπαναστατημένες διάνοιες.

Ἡ μελέτη τοῦ ὑπολογισμένου καὶ ἄφρευκτου θάνατου μιᾶς ψυχῆς ἀγαπημένης, τῆς Ἰωάννας, ὁδηγáει τὸν συγγραφέα στὴν ἀποδοχὴ τῆς ἀντίθεσης, στὴν ἀποδοχὴ τῆς Μοῖρας, καὶ στὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνώφελου πεσσιμισμοῦ.

Δὲν ἔχουμε ὅμως τὶς αἰτίες καὶ τὶς ἀφορμὲς μιᾶς τελευταίας ψυχικῆς ἐξέλιξης πού καταλήγει σὲ θριαμβευτικὸ ὕμνο τῆς Ζωῆς, ἢ ὅπως λέγει τὸ βιβλίον πού κρατᾶμε στὰ χέρια, εἰς «τὴν ἀγάπην στὴ Μοῖρα»...

Ὁ Νίτσε πού τὸ ἴδιο γιγαντένιο βῆμα εἶχε κάμει ἀπὸ τὴν ἀποδοχὴ τῆς Μοῖρας ἕως τὴν ἀκατάσχετη λατρεία της, ἐφρόντισε νὰ μᾶς δώσει καὶ αἰτιολογίες βάσιμες καὶ ἓνα ὑπέροχο φιλοσοφικὸ ἐπιχείρημα.

«Τὸ γίνεσθαι μένει κάθε στιγμὴ ἴσο πρὸς τὸν ἑαυτό του· τὸ σύνολό
» του, ἢ ἄθροισμα τῆς ἀξίας του εἶναι ἀμετάβλητο: μ^2 ἄ λ λ α λ ό γ ι α :
» δ-ε ν ἔ χ ε ι κ α θ ό λ ο υ ἀ ξ ί α, γιατί λείπει κἄτι πού θὰ μπορούσε
» νὰ τοῦ χρησιμεύσει ὡς μέτρον καὶ σχετικὰ μὲ τὸ ὅποιο ἡ λέξις «ἀξία» θὰ
» εἶχε νόημα. Ἡ γ-ε ν ι κ ἢ ἀ ξ ί α τοῦ κ ό σ μ ο υ δ-ε ν ε ἶ ν ε ἐ κ τ ι -
» μί σ η μ η, τὸ λοιπὸν ὁ φιλοσοφικὸς πεσσιμισμὸς ἀνῆκει στὰ κοινὰ πράγματα.»

Τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ παρασύρει σήμερα τὶς διάνοιες καὶ εὐεργετικὰ ὑποβάλλει στὶς συνειδήσεις τὸ αἰσιόδοξο ἀντίκρουσμα τῆς Ζωῆς. Τόσο τὸ καλύτερο ἂν χωρὶς ἀντίσταση, μὲ μιὰ ὀρμὴ ἀπίστης καὶ μὲ τὴν ὥθηση τοῦ ἔνστικτου ὁ Σοφιστὴς ἀγκάλιασε τὰ νιτσεϊκὰ συμπεράσματα καὶ «τὴν ἀγάπην στὴ Μοῖρα». Θὰ μπορέσει σιγὰ σιγὰ, καλοδουλεύοντάς τα, νὰ μᾶς δώσει ἔργα στὰ ὁποῖα νὰ μὴ βρῖσκουμε φράσεις καὶ στάσεις πλαστὲς ἀλλὰ νὰ νοιώθουμε μιὰ ψυχὴ νὰ συγκινεῖται πραγματικὰ στὸ μεγαλόπρεπο θέαμα τῆς ὑπαρξῆς.

Δ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Β

Ἄν, ἀπὸ τὸ ἔργο τῶν Νέων λείπει ἡ σχετικὴ ἀριτιότης πού ὑπάρχει εἰς τὸ ἔργο τῶν παλαιότερων, πλεονάζουν ὅμως καὶ ἀφθονοῦν εἰς αὐτὸ τὰ ποιητικὰ στοιχεῖα, σὲ κάποιαν, εἶναι ἀλήθεια, ἀμφιβολία, ἀλλ' ἡ ὁποία, ἐλαφρὰ πολὺ καθὼς εἶνε, θὰ ἐκλείψει ὠρισμένως αὐριον, καὶ θὰ φανεῖ σὲ μιὰν ὠραία διαύγειαν, ἔντονος, ἀδρὰ καὶ γοητευτικὴ ἢ ποιητικὴ τῶν τέχνη. Γενικώτατα ἔτσι καθὼς γράφομε, μᾶς εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ἐκφράσουμε ὅπως θὰ ἠθέλαμε εἰς τὶς σύντομες αὐτὲς γραμμὰς τὸν ἐνθουσιασμό πού μᾶς ἐμπνέει τὸ ἔργο τῶν νέων· γι' αὐτὸ, ὅπως καὶ εἰς τὸ προηγούμενον σημείωμα, θὰ περιοριστοῦμε μόνον στὴν ἀπλὴ παράθεσι μερικῶν ποιημάτων των, πού, τὸ ἐπαναλαμβάνομε καὶ πάλιν, εἶνε καὶ ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ σημειώματος αὐτοῦ.

Καὶ οἱ δυὸ συλλογὲς πού, μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἑρμονας, μᾶς ἔδωσεν ἴσα μὲ σήμερον ὁ Πέτρος Βλαστός, εἶνε ἀπὸ τὴν ἐκλεκτότερην ποιητικὴν ἐργασίαν τῶν Νέων. Βαθύτατη γνῶσις τῆς ζωῆς ἀρμονισμένης σὲ ἀληθινόν

αἴσθημα, περνᾷ καὶ χύνεται μέσα εἰς τοὺς ἀπλοὺς, ἀβίαστους καὶ δυνατοὺς στίχους τῶν συννέταν του. Ὁ «Πεῦκος» του, δίνει τὴν ἐντύπωσιν τῆς δρασερῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου ὠραιότερης ἀκόμα καὶ γὰρ τὶς θύμισες ποὺ μᾶς ζωντανεύει.

Θυμοῦμαι· ὁ γεροπεῦκος μας τραγουδιστάδες εἶχε
Τὸ καλοκαῖρι ἀμέτρητους, καὶ στὸ κοκκινωπὸ του
Τὸ φλοῦδι πάνω βούιζαν ὀλημερίς τζιτζίκια.
Χρυσοχυμένα μύριζαν τὰ δάκρυα τῆς ρετσίνας.
Ἡ κοῦνια πηγαινόρχουνταν ἀνάμεσα στὶς κλάρες
Μ' ἓνα ρυθμὸ πετούμενο. Κι' ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ δέντρου
Κάποιος κρυμμένος ἔρριχνε βροχὴ τὰ κουκουνάρια.
Ἄλλοι γυρῖζαμε μαζὺ στὸ μάγγανο ζεμένοι.
Καὶ τὰ σικλιά ἀνέσφραμε νὰ πιοῦμε πηγαδίσιο,
Δροσιτικὸ νερό. — Μ' Ἀνθή, γιατί μέσα στὸ γυάλο
Τοῦ πηγαδιοῦ τ' ὀλόφωτο κοιτάξεις πρόσωπό σου ;
Καὶ τρέχα. Δές, πέρα ἔπесе μέσ' τὶς μυρτιῆς τὸ τόπι,
Τρέχα, μὴ σέ προφτάσουνε. Τρέχα, γὰρ νὰ θαμάσω
τοῦ κοριτσένιου σου κορμιοῦ τὴν τανααγρένια χάρη.

Ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος εἶνε τὰ ἔργα ποὺ μᾶς δίνει ὁ Βάρναλης. Γιατὶ καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ σκέψις καὶ τὸ αἶσθημα καὶ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴ δημιουργίαν ἐνὸς ποιήματος, εἶνε τόσο δουλεμένα, τόσο περίτεχνα σφουρηλατημένα, ὥστε ὁ στίχος του, καὶ εἰς τὰ λυρικά καὶ τὰ ρεαλιστικά του ποιήματα, πέρνει μιὰ τέτοια ξεχωριστὴ λαμπρότητα σὲ τὴν ἑντασί, ποὺ γίνεται πλέον ἢ λαμπρότης αὐτὴ, νέον στοιχεῖον πολύτιμον καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς τεχνοτροπίας του. Εἰς τὸ «Ἀρχαῖο Τραγοῦδι» ποὺ ἀναδημοσιεύομε, διαγράφεται ἔντονα, μιὰ Διονυσιακὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς.

Κι' ἂν μοῦ τὸ τραγουδᾷς κάθε βραδιά
Βαθιόλαλες κιθάρες ποῦμαι θεὰ τῶν ἄστρων,
Ὁ ἀμούστακος ὁ ποιητὴς δὲ μ' ἀγαπᾷ,
Ποῦ πῆρε, τὴ δροσιὰ ἔχοντας τῶν ἰων
Τὸ δεῦτερο στεφάνι τῶν Διονυσίων.

Κι' ἐνῶ ἔχω τόσα πλούτια περισσά
Στὰ ρόδα μέσα τῶν γλεντιῶν σκορπάει τὸ βίός του
Καὶ ἀδειάζοντας τῆς Κύπρος τὰ κρασιὰ
Τὶς διαλεχτὲς μαγεύει τῆς Μιλήτου
Μὲ τὰ σοφὰ τὰ λόγια, καὶ μὲ τὸ φιλί του.

Κ' οἱ ὅμοι του περιστέρια εἶνε λευκά
Ἀνάμεσά τῶν σὰν μὲς σὲ ναοῦ κολῶνες
Κι' ὅμως μοῦ λέν πὼς εἶμαι μιὰ θεὰ !..
Ὡ ! ἄς ἤμουν, νὰ μπορῶ ν' ἀλλάξω φύση
Νὰ γίνωμαι ἓνας ἔφηβος, ἢ πλήθια βρύση

Τοῦ ἔρωτά μου μ' ἀντρίκια ἐλευθεριά
Στά πιδ γλυκόσωμα κορίτσια νά στερεύη
Καί στήν καρκόβριθην ἀκρογιαλιά
Τῆς Καλυψῶς, μέ νιοῦ βασιλιᾶ χάρη
Νά ἐναυαγοῦσα μιὰ νυχτιά μέ τὸ φεγγάρι.

Ἀπὸ μιὰ σύντομη συλλογὴ τοῦ Σπύρου Μελά, ποῦ μέ τὸν γενικὸν τίτλο «Τραγούδια τοῦ Ἀνθρώπου» ἔδωκεν ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια, ἀναδημοσιεύομεν ἓνα ὀκτάστιχο εἰς τὸ ὁποῖο μέ ἀπλὲς ὥραιες λέξεις τονίζει ἓνα ὕμνον λατρείας πρὸς τὴν λειτουργικὴν ἱερότητα τοῦ κάμπου ποῦ, σὲ μερικὲς ἐξαιρετικὲς ὥρες, ἀπλώνεται μέ ὑποβλητικὴν γαλήνην.

Τὰ δεντρολίβανα ἐθυμιάτισαν,
πλούσια στὸν αἰθέρα τὸ λιβάνι,
κι' ὁ λειτουργὸς τοῦ κάμπου τοῦ ἀπέραντου,
κεντρίζοντας τὰ βώδια του ἐφάνη.

Κι' ἔμοιαζε ὁ κάμπος σὰ ναὸς,
δίχως ψαλμοὺς δίχως παπάδες,
μέ χειρουργεῖμ, τὰ περιστέρια ποῦ ἐφτερούγιζαν,
μέ τὰ κυπαρισιάκια γιὰ λαμπάδες.

Σὲ μιὰ, κάπως ἀκατάσχετην, ἀλλὰ πάντοτε ὥραία καὶ δυνατὴν ἔμπνευσι θὰ ἔγραψε τὸν «Ἀλαφροῦσκιωτό» του—μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγαλόπνοα ποιήματα—ὁ Ἅγγελος Σικελιανός. Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἡ ὑπερβολικὴ ρητορεία ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπηρεάζει κάπως τὴν ἐξαιρετικὴν ὠραιότητα ἄλλων μερῶν, ὅμως ἡ ξεχωριστὴ εὐρωστία τῆς ιδέας καὶ ἡ ὥραία ὁρμὴ τῆς χαρᾶς, δίδει ἀπὸ τὸ ὅλον, ἰσχυρὴν τὴν συγκίνησι τῆς Τέχνης. Ἡ Ἀνατολή, τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δυὸ κομμάτια ποῦ ἀναδημοσιεύομεν εἶνε ἓνας εὐγενικὸς χαιρετισμὸς πρὸς τὸ ἐξαίσιον ὄραμα ποῦ προβάλλεται τὴν ἀνατολή· τὸ ἄλλο, εἶνε ἓνας ἤρεμος ὕμνος πρὸς τὴν Ἀνοιξί.

Μέσ' τὴν ὑτέρλευκὴ γαλήνιαν θάλασσα
Ὅπου ὅλη ἀσπρογιαλάζει ἡ πλάση
Ροδίζει μοναχὰ τὸ ἀντίφεγγο
Ψηλά, ὥς που ἡ φωτιά νά ξαναπιάσει.
Στά πέλαγα ὅλα διάφωτα
Δίχως κρυφὸ κανένα στὸν ἀγέρα
Βαθιά, ποῦ καθρεφτίζονται
Ἐάστερα τὰ τετράψηλα
Καράβια ὥς τὸν αἰθέρα
Σ' ἓνα βυθὸν ἀνείπωτο
Καὶ μιὰ βαθειὰ γαλήνη
Ποῦ φέγγουνε ὅλα — ὁ ἄνθρωπος
Θαμπώνει λευκοπρόσωπος
Καὶ τὰ θαλασσοπούλια

Βαθιά στὸν ἄμμο ὡς κρίνοι.
 Χυμίζει ἡ αὖρα μιὰ ριπή
 Καταμεσῆς στὰ δάση
 Ποὺ ἀναπυρῶσαν πορφυρά.
 Στὰ κυπαρίσσια ὁ ἄνεμος
 Ρόδα περνάει νὰ μάσει,
 Ρόδα ἀνοιχτά, ποὺ ἀστράψανε
 Ἀχνόφωτα ἡ φλογᾶτα
 Καὶ ξεφυλλίζονται πλατιά
 Στὰ φωτισμένα ὄνειράτα
 Στὰ ἀδρὰ ποὺ ὀργᾶνε νειῶτα

*

Καὶ νά, φουντώνει ἡ ἄνοιξη.
 Παντοῦ ὁ λαός, νὰ δράξει τὴ μαγία
 Τὴν ἱερήν, ποὺ ἀνάτρομη
 Σκορπάει στὰ τετραπέρατα ἁρμονία·
 Κι' ἀπ' τὸν ἀγῶνα τοῦ κορμοῦ,
 Τοῦ νοῦ, τοῦ δέντρου,
 Ὑψώνει ἀντάμα
 Σὲ βύθη ἀετήσια ἀθώρητα
 Τὸ μέγα τῆς χαρᾶς τὸ θάμα.

✱

Ἡ ἴδια λιτὴ εὐμορφία καὶ ἡ ἴδια γοητευτικὴ ἀπλότης ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλεῖον τῶν Δημοτικῶν τραγουδιῶν, διαπνέει καὶ τὸ «Τραγοῦδι τῆς Τάβλας» τοῦ Μάρκου Αὐγέρη. Κανένα ἔχνος μιμήσεως πονθενά· καὶ ὁ στίχος ἀπλώνεται μὲ τεχνικὴ εὐχέρειαν ἀβίαστος, καὶ ἁρμονισμένος πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἠρωϊσμοῦ ποὺ ζεῖ μέσα στοὺς ὁραίους δημοτικούς θρύλλους. Ἴδου μερικοὶ στίχοι χαρακτηριστικοί :

Κι' ὁ Δίγας τὴ γυναῖκα του κλαμένη καὶ σκιασμένη
 Ὅξω μὲ βιάσῃν ἔσερνε, τὴν κοντυλογραμμένη.
 Κι' ἀπὸ τὴ βιάσῃ τὴν πολλὴν ἐσχίστη ἡ φορεσιά της
 Κι' εἶδε τὰ κάλλη τοῦ κορμοῦ καὶ τὰ πιθέματά της
 Εἶδε το καὶ τὸ θάμαξε καὶ καλολόγησέ το
 τὸ κρουσταλλένιο τὸ κορμί καὶ τοῦ πουλιοῦ τ' ἀστῆθι
 Πούλια χρυσὴ κι' αὐγερινὸ εἶδε περιγραμμένα
 Στὰ δύο βυζιά τοῦ κόρφου της, τὰ λινოსκεπασμένα
 Κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ κοκκινοπορφυρίζει
 Σὰν τὸ βεργὶ βεργίζεται, σὰν τὴ λυγιά λυγίζει
 Σηκώνει τ' ἄσπρα χέρια της καὶ τὰ λαμπρὰ βραχιόνια
 Καὶ κρύβει ἡ καλοζώντανη τὸ ροδοπρόσωπό της...

✱

Ὑπάρχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ εἰς τὸ ἔργο τοῦ Σκίπη ἄρκετὰ ἐκλεκτὰ ποιήματα ποὺ ἡμποροῦν κάλλιστα ν' ἀποτελέσουν ἓνα τόμον μὲ πολλὴν ἀξίαν. Τὸ «Ἀπολλώνιον Ἄσμα», ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύομεν ἓν ἀπόσπασμα,

εἶνε ἀπ' αὐτά. Μιά ὥραϊα Ἑλληνικὴ ἀντίληψι τῆς Ζωῆς περνάει δλόκληρο
ἀπὸ τὸ ποίημα εἰς τὸ ὁποῖο ἀπλώνεται ἡ σκέψι ἥρεμῃ καὶ γαλήνιᾳ.

Μᾶς προσμένουνε στὸ ἄλσος οἱ νόστιμες,
φορτωμένες στὰ ρόδα, παρθένες,
μὲ γυμνοὺς τοὺς λαιμοὺς τοὺς δλόχυτους
μ' ἀνοιχτὰ τὰ κρινάνθινα στήθια.

Τὸ ἄρμα ἀπόψε θὰ σύρουν τῆς Ἀνοιξῆς
ποὺ ἐπιστρέφει στὴ Γῇ, νὰ χαράξῃ
μυροβόλους τοὺς γύρους τῆς. Τοῦ Αἰόλου
μύρια πνεύματα ἀνάερα ἀκλουθάνε.

Στὰ λευκά τοὺς δαχτύλια τὰ κρόταλα
καὶ τὰ σεῖστρα ξανὰ θὰ κροτήσουν,
τὰ τραγούδια θὰ ἠχήσουν τὰ ἱάμβια
σάν παρνάσιων τοὺς φλοίσβους νερῶν.

Στὴ γιορτὴ τοὺς κι' ἐμεῖς τὴν ἐπίσημη
καλεσμένοι, νὰ νοιώσουμε πᾶμε
τὸν Ἀπρίλι στὰ ὀρθόστητα στήθια τοὺς
ποὺ ὥς μπουμπούκια τῶν κίτρων βαΐζουν.

Μία ἄφθονη καὶ πλούσια ἁρμονία ἤχων, θαυμάσιες συνηχήσεις καὶ δια-
θλάσεις τόνων καὶ ρυθμῶν, γενικὰ μιὰ ἀπαλὴ θροϊστικὴ μουσικὴ, καὶ μέσα
κι' ἀπάνω ἀπ' αὐτὰ λεπτὴ καὶ ἄβροτάτῃ, σχεδὸν ἐξαῦλωμένη ἡ ἰδέα· ἔτσι
μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσει κανεὶς τὴν ποίησι τοῦ Πορφυρογέννητου, ἡ ὁποία
προσαρμόζεται τέλεια σὲ μερικὲς ψυχικὲς καταστάσεις, ὅταν ἡ ψυχὴ κουρα-
σμένη ἀπὸ τὴν εὐρωστίαν τῆς ζωῆς θέλει νὰ ξεκουραστεῖ σὲ κάτι ἐξαῦλωμένο,
καὶ δίνει μαζὺ μὲ τὴν ὑποβλητικὴ γοητεία τῶν θαμπῶν ὥραιότητων τοῦ
μυστικισμοῦ καὶ τὴν ἐντύπωση δύσκολης καὶ λεπτοτάτης τέχνης.

Στὸ θρόν τοῦ ἀπόσπερνον ὄνειρου
μιὰ ἐλεγεία ἐθρύλει.
Κάποιοι ἀσυνήθιστοι ρυθμοὶ
ἐτάραξαν τὸ δεῖλι.

Ὁρχιούνταν λάγνα οἱ Σάτυροι
σ' ἀρχαία γλῶσσι πλούσια
ἐνῶ αὔλει ὁ Πάν ὁ ρεμβαστῆς
σὲ κρήνην ἀρεθούσια.

Ρόδα τρυγώντας δυσμικὰ
Νύφες ἀναμαλλiάρες,
θρηνούσάν τὸν Ὑάκινθο
μὲ νηραντὲς κιθάρες.

Ἐρίγει ὁ ἄλσινος ρυθμός
στο ἄρ' ὅ τῆς ἀρχαίας γλῶσσης.
Στὰ ναρκισσικά νερά
βασίλευεν ὁ Γόης.

Τὴ λιτανεία τῶν ἀνθῶν
ἔρμη ψυχὴ παράτα.
Πῆρες τὰ μάτια κι' ἔφυγες
πρὸς τὴν ἀβέβαια στράτα.

Καὶ στῶν θλιμένων τὴν Κερὰ
ἀνάβεις τὸ καντήλι.
Στὸ ἄρ' ὅ τοῦ ἀπόσπερνοῦ ὄνειρου
μιὰ ἐλεγεία ἐθρύλει.

Ὁ Ἄριστος Καμπάνης εἶνε ἓνας ποιητὴς ποὺ ξεχωρίζει. Μὲ ἀπέριττη καὶ λιτὴν ἔκφρασι, σὲ στίχον ἀτημέλητον κάπως, ἀλλὰ μὲ ἐσωτερικὴν ἀρμονία, δίνει τίς σκέψεις ποὺ τοῦ ἐγέννησεν ἡ ὠραιότης τῆς φύσεως, καὶ τὰ συναισθήματα μιᾶς συγκινημένης ψυχῆς. Φαίνεται πῶς θὰ σκέπτεται πολὺ πρὶν γράψει, ἀλλὰ μιὰ φορὰ καὶ γράφει κάτι, τὸ ἀφίνει εἰς τὴν ἀγνότητα τῆς πρώτης δημιουργίας.

Ὡρες γλυκεῖς τῆς σιωπῆς στὸ ἀπόμερο τὸ σπίτι
ποὺ δὲν τὸ φθάνει ὁ ἀντίλαλος τῆς ἀσχημῆς ζωῆς,
ἐρράεστε ὅπως τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν καθάριες
καὶ τὴ σοφὴ γαλήνη σας δὲν τάραξε κανεῖς.

Τὸ λίγο φῶς ὡς ἔπεφτε στὸ σπίτι μέσα ὠραῖο,
ἐφώτιζε τὴν ὄψι σου τὴν ἄρρωστη, ὦ ἐσύ,
ποὺ ἡ ἔμορφιά σου ἀμάραντη ν' ἀνθίξει θέλω πάντα
καὶ νὰ προσμένῃ πάντοτε μιὰ νέα ζωὴ κι' αὐγὴ,

Ὡρες γλυκεῖς, ἀτάραχες στὸ σιωπηλὸ τὸ σπίτι,
στὸ ἡμίφως σας καὶ τὴν λεπτὴ ὀλίγη σας χαρά,
ξανάνθισε ἡ ἀγάπη μου κ' ἐσκόρπισε τὸ ἐγὼ τῆς
ὥσάν τραγοῦδι κι' ἄρωμα γύρω ἀπὸ μιὰ ὁμορφιά.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς Δοῦς Αἰμιλίας Κούρτελ νὰ εἶχε βέβαια τὴ θέσι του εἰς τίς σελίδες αὐτές, ἂν δὲν εἶχαμε εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ φυλλάδιο, ἓνα δημοσερὸ ποίημα τῆς «Γυναίκα», ποὺ εἶνε ἴσως καὶ τὸ λαμπρότερο δείγμα τῆς Τέχνης τῆς.

Ἀκόμα θὰ μᾶς ἐπετρέπετο νὰ ἀναδημοσιεύαμεν ἐδῶ καὶ μερικὲς στροφές τοῦ Καρβούνη τοῦ Λιμπεράκη, τοῦ Καλυβίτη καὶ τοῦ Χαντζάρα· ἀλλὰ θὰ ἐμάκρυνε παρὰ πολὺ τὸ σημεῖωμα αὐτό, ἀφοῦ καὶ ἔτσι ποὺ ἐγένεν ἐπέραςε τόσο τὸ ὄριο ποὺ εἶχαν ὀρίσει τὰ «Γράμματα»· ἀναφέρομε μόνο τὰ ὀνόματά τους μὲ συμπάθεια, καὶ μὲ ἐκτίμησι πρὸς τὸ ἔργο τους, ποὺ τὸ διαπνέει θερμὴ καὶ εὐλαβὴς ἀγάπη πρὸς τὴν τέχνη.

Κ.